

121/ פסל הספר מדרש פנחס, לקוטי מאמרים מדהירים
 כזוהר הרקיע ולבנת הסטיר כעצם השמים לסוהר, אשר
 נמצאו באמתחתו של תלמיד אחד מתלמידי הרב האדמו"ר
 הצדיק קוה"ק, רוזיו ליה כבר בתיה, מרן רבי
 פ נ ח ס מ ק ר ר י פ
 נבג"מ זי"ע ועכ"י זצוקלל"ה
 אשר האיר לארץ ולדרים עליה בנועם זיוו העליון
 ונפוצו מעינות תורתו וחכמתו על פי הקדמת תורת
 ה ב ע ש " ס ה ק י ציט"ע רשכבה"ג מרן
 ר ב י י ש ר א ל ברי אליעזר זצ"ל
 נבג"מ זי"ע ועכ"י, מעיר סלרסט ואח"כ מזי יברוש
 ושם חלקת מחוקק ספון.

הכ"י הזה נעתק טגוף הכ"י אשר כתב התלמיד
 הנ"ל מה ששמע מפיו הקדוש, והעתקה זו נכתבה ע"י
 מו"ח ר' שמשון דוד בהסנות מו"ה פישל אהרן זלה"ה
 מק"ק סלרסט יע"א.

וכעת הועתק עוד הפעם בשנת כתרר (תרכ"ו)
 אות באות בק"ק סטרופקרב (הונגריא) יחד עם קונטרס
 מאמר מרדכי לקוטי אמרי קדוש הרה"ק הטפורסט רבי
 מרדכי זצוקלל"ה ננעשכיעס. ע"י צעיר התלמידים
 אברהם (בהסנות מו"ה אפרים צבי ז"ל) דריידמן.

נמצא באר הספרים של הרבי תעדיקיה

[illegible][illegible][illegible]

משרד מועצה אזורית
החברות החדש פוסלות התורה שאל ידע

תקרה

לבינה "ש" שלחם :

הדעת הוא שער את האדם והחלל שאין לו דעת לעצמו שיהיה יוא"כ קצת
השעה בשבת. והדעת לדעת שיהיה יוא"כ קצת גדול וחכם שיש לו מוח גדול
והדעת שלו הוא שער סביבו על כוונה וכוונה פרימיות. ולפי בפסח שערסון
כל המוחין בדעות הוא לל שערות וזהו האלה כו' כולם מסובין הוא נאמן
סבת. שהוא מניין כי הדעת הוא המוחין והקן :

י"ב

כשנספרין ונדברנים באדם רשע ונעלם אזי מסתלקים גורפיו שיהיה לו
האדם הנספר. וביאור גורפו שיהיה הם המושבות קדשות :

י"א

כזה דאש אדם שאם ידור הכסד ואמר הטעם שהאיש הלל זהו לו דאש
חלל והתעניין הם נא"ה אכן המושבות הללו זמנם חזקים שובל והחזון
תמיד קדש. ולפי לעמוד אדם שאל יהי בין המוש :

י"ג

תקפיד מאוד על אותן המושבים שהם. ולדיוק בטעם ופרכוסם את זמנם
לשנה מורא אדם שהם טובים בדיוט ואוהב אותם. ואמר שיש מורה
שהוא נאמן ושם נא"ה ושם נא"ה נא"ה שהיא שית סיטריין. ופי"א אדם
בפירות שאלהם שהיא יוד בטעם אדם טוב כח' אומר אפ"ת שהוא נאמן
הלל והקן. אלא קצת דע שהוא נאן אפ"ת איה ר"ב בעלה יכול את אומר
בפעו קל סתם :

י"ד

קט חיי ופזות לאו בזכותא כו' אלא בנזלא ופזלא היא כח' ספי' הפתח
ולפי בקדושת כתר קרה כחם מסיביר כו' דעם אדם להתבאר בשעת
אמירה

רוח חיים :

16

26

22

11

קולנוע

קדמית שאומרים מפתח זוהר אדם שחזר בתשובה והאדם תל אביב
אמר לעצמו לחזור בתשובה עכשיו זה! זה! אמר שהיא זאת חבתא :

כני ברך בפה צלמה לא הכנינו בו חכמה כי בלא דעת ודעת לטעם אהוה בו ונולד
כמו בין הצמח אחי הוא אדם השדה בין חי אדם הוא תנוק. ובין יתק
אמון הוא בין אחרים ששנה אמון ואמון ואמון כנף במשך. (ובין צמח אצורה
הוא הדין שור) דע ותלכו הרבה. וכני הוא המנוח אהמה ומי. כי
שם דברים ששנה אהמה ואמון כנף.

בן
ואמר הטעם שאם הכריזו בו חכמים כי לא יין המדויק בוטב שם בוטב כשהוא
מוטב א' שחור וא' אקן וכיוצא בו וכל יין המדויק בגבול הע' כולם מיון אחד
או כולם שחורים וכדומה וזהו הענין כי חכמים אגריים רבה יאמרו ויחזקו
כי קאילה צולה נלעגת האדם אצלם בזהו' מן ונתחברת בכל קטרת
כל העשבים אמן האדם אפילו הכהנים וכל הע' שוטטת באוונתם ושלטת
בפסעם שהם כולם מיון א' או כולם שחורים וכו' הוא מדויק ביישוב וכוונת
הוא מיון א' שחור וכל א' הפסידו בו חכמים אפ' הוא מן ח' או ברהמ
אפ' עהקן וספרו לו הסותרים שם השורנים שקאילה בדת השעם
ותקצם כל השורנים סבים אדם כי כולם ילעזים אצל חזקת יין האדם
כא

כ"ה :
וה"א שגרת נחם שכל זמן שהנחות ששם באלה כי החיות שלהם
חולה ונתחלש ששם נחם הטמאום החיות (כ"ה) בו חקשכל חיות נחם
חזק שריתם אינם יששם כלל באלה כ"א ה' חולה חיות שלהם ה' א"כ חו"
מתחלש כל קצר והם / וה' כח הטמאום מתחלש חו" כ"א הסוס שהוא א
יששם לאדם ע"כ הוא שן ששם :

כ"ב

כל דבר שנקטת והלכות וקטנות הוא לפי הגדלות כי שור בן יוסף שר
ודע שזאת שור גדולה שיהי' או אחת מה שבע או עשרה וזאת לפי שכל כל
הקטנות הנקטות כן מן האדם שזין לו שור כח ואמר וכל אלו בשופר
וכדומה. ובגדלות הוא משל על כל הקטנות ואמר על ארץ גדולה אס
בבה. ואם השמך הוא קטן קטנה ועש' בו שמי כי הסוס שהוא בהמה
טמאה שן צומד ובהמה טהורה שן על ברכיו. והאדם שן טובה. והוא
א"כ קטנות לפי הגדלות כי חדשים אפרים ונתחבש האדם בכל דבר
בזמון ובגדלות אדון משה בהמות כ"ב

כ"ג

ואמר כי הקטנה הוא מוחין בקטנות כ"ב כפ"ח שר ת"ד וד"כ קודם קריש
הוא תשעה אסות ובד"ב קטן הבכורים וחתן וכלה מתעט ביום חופתם
ואם זה סוג תשעה וז"ל בדמיות כ"ב קטנה ביום חתונתה מן ת"ח
ופ"ח זה יוסף וקטנים שבו ונתן לזנות אחרות הוא כן ביום חופת
הוא והוא ת"ח שבע ה"ל כי ל"ש להיות קטנה קודם הגדלות. והיה
מאד שאם אחרות מוחין בקטנות זה שם להתעט אפסוס וד"כ לא קטנות
א"כ חודש כל חודש כ"ב

כ"ד

ואמר שכל תעטוריה שבתה על אמות שא"ל שר"ל הוא שחט
שדחו מוחין בקטנות ה"ל היום תשעה. ובד"כ ל"ש להיות באדם
קטנות וה"ל שם הקטנות שבה תעטוריה וה"ל. ואם למה אדם אחד
התעט ד"כ יוסף א"כ כל ה"ל חודש כ"ב

כ"ה

ואמר כי מי שהולך שבע אחריו הוא גדלות ול"ש הוא להתעט
התעט ד"כ במוחין בקטנות. א"כ ראית אדם חולה שבת
אלו. וראה בו שהוא מספן. וס"ד או האדם ה"ל על הרופאים ומוחין
ל"ל או שאם להתעט אפי' הארכז קטנות כי ק"ש הוא. ונבדל
מה

הא

כה או שנתענה ט"ס שה' סמך ואם מאי באהרעטמס ואם היום הוא תמיד
ואמר הטעם אזה שהוא ה' בדמות דמות' תמיד והוא בסוג גדלות וה' ^{כ"ו}
זה קטמט שפ' חולה :

אם אמר אדם אחד שה' או זלזל עקבים קטמט שיתענה וינחם ^{כ"ז}
הענין :

ואמר א"כ על פי שהוא גדל מה שחורה והוא עקב אה' רוח קלסות
שהוא בסוג מוחין דקטמט ואין או מוחין גדלות שפ' הוא בעצרת
הגדלים שנקח מה ח' גדלות ^{כ"ח}

בדעת העולות שבטמח' קלסות הולכים "ה ביחג וא"כ הולכן זה לעומת זה
כי הוא סוג הנסיונה שבתחלה היא בקעה צדו ואחר הנסיונה הוא סוג
פ"ק וה' א"כ סוג שאמר בזה"ל הוא כמלה כ"ה בה חמדה והוא לענין
המירה שהוא סוג נסיונה והק' :

וזה סוג שאמר בסנהדרין מרובה ואם בוטח הוי ^{כ"ט} אהרבי כי
כחם בע"ז א"ח ס' ק"ו שהריבזין שדושין קנידש' אצלם הוא ב
באמת שפחת קלסות וזהו מפתח אהרבי שהוא סוג סת' א"כ
וא"כ כ"ו ויש שחול ש' קלסות ש' אהרבי ו"ל אהרבי ה' לו שפחה
קטמט וקטמט אחת וחובה וזה ה' קלסות כ' וק' (אט אט אט אט)
שאהרבי הוא סוג א"כ שפחה קטמט הוא בסוג "ה ימי הקטמט וקטמט
הוא בסוג ה"ל וזה ה' קלסות כ' כי כ"ה שדושין בשולס הוא ח' ^{ל"א}
מהפ כ' או כ' והק' :

מה שמהאין הנסיונה לשחמ' באמתים קולט כי אהר' כניס' ט"ס , ואם
המקל' ה' מויתרין אז ע"ד מאפי' צוויא , כי "ה הוא ח' הוי'ה אבא'ק
אין לו ח' הוי'ה ,

אמר

ק"ה

"

אזר שטוב לאדם לשתתף בזה הענין שהוא בסיב אתגרנותו חמא פחות
והוא טוב לחלושות : א"כ

והוא טעם אחרון
אם אמר שכל המצוות נמשכות ממנו ואמר אלהים קולו ושלמה עם אדמוני או אדמוני
ועדים את קולו אמי יכול אם הוא אלהים את קולו הוא ג' בסוד מתקנות
אם אמר על השלמות הם חובשים את האדם והוא ג' בסוד מתקנות
חמא ברוחא :
א"

[illegible][illegible]

הנה
בשמים שם אלה קטן בתורה וזו שם אלה ואין ואלה
אשר שם אלה קטן שם אלה אלה

[illegible]

JKI

21

075

1/2

91

אמר קריא שאומא אמר יתוש את הכאב. אבל אמר הכריא. ואמר אמר כואב
 או בא המצוקים ומהשנים הכאב האמר ההוא המזלחה וכדומה. והאמר בא ימות
 החול הוא חולה על כל איברי נפשו ואומא מרגיש כאלו נטעם הלחץ ומשקל שהיה
 קלם להתרפא אמר הוא מרגיש הכאב מרגל חולי. נפשו. וזהו כיוון ששקל
 שומא קרעוהו שקט וי אקבירה נפש שומא ומהשן מצאובו וחלון:

ט

אמר או הים המדול מזהיר בן רשכטל מלכין האמר למעלות הפנה שוכן
 אקל קרעוהו שקט כגש והפיות את אשר יקראו. והוא השם או כי דפס
 העת למעלה ואומא יודע כאלו עם וזה יתא או איך אפשר אמרם לתכין חץ מאו
 רך מלכין למעלה חץ על דבר רע. וזהו בשם דם והוא כולו חתי היה ב
 בעיקרון למעלה חץ על פת המזעזעז אנס
 נון

ספרא רשעותא תאמר אמר זה הוי מתאמר זה הוי משאיתון אפיון בוסטן. ולכין
 קרעוהו גימ. כי מתאמר הוא חורש תלמי שהוא כח' מאולם וקודם חורש תלמי
 אמר זה עדיין בסוד סקס רך בסוד אבא קודם תסירה ולכין קרעוהו גימ
 גס נותר ו' ולכין ע' כ' מתאמר כו':

נח

אמר אמר אזהרם אהרפאל באור העתק קודם מתאמר העולם קרעוהו שטות והבאוס:

נח

סלם אחת בחורש תלמי זה נראה בלתי והוא קרעוהו ולא הוי כח' אשד
 עב הינן שאין לעב אה' ונראה הדסין וקודם אומא ואמר אה' שהי
 או אור ח' ספר הסודים בשער המושם פא ולא אה' האם:

נח

ושמא בשם שילכיה האמר קרעוהו כאלו. כל התוצה הוא קטחת ולכין
 וכפכוס בורחוס ואין שום דמך כאלו וזה השב ואמר שד' אורש בא קט
 נחתה במחיש אבאוס והין
 נח

חית

וסר בתי כרבה ועקה הוא מלשון ועקב שם שהוא לשון קללה ע"כ כשהוא
שהוא מבחי כרבה עליו את העקה שהוא מבחי עליו מן כבד באוס אבא
כרבה עליו כו

בכר שהוא מבחי בעצם והעקה הוא וסור כו וע"כ גם על מבחי הזכר כל המי
הוא מלשון כו סוראגים ואל מבחי האלה הוא כו כו הפסוק והנהגה של
שפאמר וטרסטיין. והאונות הם יות מבחי מחוריים ע"כ אוקטין מכנסים
על מבחיהם והבן:

לעקר האדם מלכד שער לא יהא נוטל אשכב ואסר' אם יהי חולה חז' אלוה
לא יסיל אשכב. וביתר מזה כי יש כזה בחומת ואדריתות שומת כי בחי
עצובה הוא בחי העצולה וע"כ אמרו ב"ה אין עצובה אלא תפלה ואפלה
ושה' הוא בעצמיה פחותה מנה והוא בעצובה ובחי העיונה הוא
בעצובה וע"כ שגשג היא בחי האיבה הוא עטש אחר ולא ביארו ונ"ל
שכיבה הוא פחותה מן הל' וע"כ כשנפיל האדם אשכב הוא בבחי דין
חו' והבן:

גם אמר שני שאין מרדף שער אין מכה שם שום דבר והוא אמת
ומאכו ולא תבטחו. ובחי אכזה הוא מוחת שבהם בעצמיה און שער
מן האדם איוו טלון קדשה לך נאבד שם ח"כ איונה דעת. וע"כ אסר
לחיות אכזה אלו כיון שכל שם הטלון אין להחיותו והבן:

היהיר מאוב אהיות מוח אכר האדם חוש קטן ואיון בו ככל האדם והנה
ע"כ פירש. כ"ס והיתה צו וקרא בו כל ימי חייו אשך ואבד לנראה אמת
ה' ויקל מהרהורי ע"כ:
נאם היהיר שילמדו את נדרי קי' כל המאה בואו ופראשית צד אצות בל
שרא

שם
וזהו קריאת הדף וכשישם בו יתנו בודות מלך כללים ונתן ומהחזק
ס"ג

זה שיקראו אמרו כי שיעל הוא מזה שיקרא בידו מזה וידעו ארוב
וסויהו כדגש האו שרבים זכרים וקשש זכרים על יותר הכרזה כשה
כי הפרט אליו באלו שמו ואמר על קרביו את הקשש שיען מלכות
באשש ע אבין שאל שאל הדף חו צורה כו שיערתי עב וכוונת אור
ואו שאמרתי ארץ דת חמש ועד נחשבו העצם והפנייה בטהרה
ס"ד

הנה על פני שדורות גדולות בעדינותם ומה אלצה ולחלוק פנייה על
סדרה בכל מקום ופסד צדקה היתה אור הרבה תכלית ולמה יזקק
הרבה ואם היתה נר אצות וואו חייא בעדינותם בעת הנספה ומה
שיאמר תהיה בסוף כל הפסוק עד גמול אדם יום
ס"ה

בזה אחר דעת ע"ה מן דאפול ושה בתלמודה וצדק נספח בו קרסין
חולקין בו תלמודה ושיעוריה ע"ה כי נחשת זה שיעור מ"ה וכוונת
הוא מזה אחריו אפי' נחשק בציונו התעטף אצלו וכל זה שיעור
נחשק ב"ה אפי' העשירי הוא או יותר אצלו וזה נחשק העשירי
לחצותו ע"ה יום
ס"ו

בכל פסוק שחילמות ופעילות ואי הוא פעילות הדואל ומה היות חילמות
הדואל וכן במורה שחילמות המורה ופעילות המורה וע"ה
בא פעילות המורה נחלה קארן ושרא בחיות כל היותה ומה
וכל כרפי המשיג
ס"ז

ופעל אחר כי השוה דת חדש כי נחשק עד ק"ה טעה ש' או אלוט האש
ט' צדק על הבאדק כואדקש שיעוריו אונקסירדק מזה וסדורה אונקס
אמר כי אדעת הפוסקים ש' אלוט צדק על הבאדקש ואדעת העובדים
ש

שאלתו מהו המאמר בפסוק והטעם כי זהו צדק תולעת המורה וזה
צדק בענין המורה ואחרי שפירמה היות חזק' שתי סוגיות והוא
במחמת סוד נצח כובד וצד' שאלתו אצל כל האנשים :

ביום ההוא הוא אמר ואלו שנים שלשה באלו השנים
 הוא עבד ואני עבד לו שנים שלשה ואלו שנים שלשה
 ביום ההוא הוא אמר ואלו שנים שלשה באלו השנים

10
כל העולמות וכל תולדות וסיועיהם אמרם לפניך יהוה אלהינו
והוא אשר עולם עולם לפניך אורבך האדם בעולם ונצחיים בעצמותם
וע"ז נהדר העולם שבו כי ה' בעצמות ה' מסולת העולם כמ"ח

[illegible]

הפסוק זה חזן אותם ש התחיל אמן וכו' בקול רם כי תחלה צע
להתחיל בקול נמוך והוא נעשה כח' ע"נ ואח"כ בקול רם:

המשפחה שכן בסמך אצלנו הם רבואה גדולה מכל התלואות שאין להן רבואה
בזהו ככל החמיות של רבואות דהיינו אצורו של המשפחה ואמרו קצת זמיר ואלו
כדי שירב המשפחה של רבואה ואם אפוא את שני כבדי שירב המשפחה לזמן שני
משפחה וכן הולכת ואילך לזמן אחרון משפחה הפסוקים דהיינו משפחה הולכים
קצתן שהמשפחה לזמן אחרון משפחה הפסוקים דהיינו משפחה הולכים
אז קצתן שהמשפחה לזמן אחרון משפחה הפסוקים דהיינו משפחה הולכים
טובות הן ויש ודע . . . אז שפחה בשני משפחה דכורו והם שני
ברכה ומשפחה מקביל והם שני כו' .
כ"ד

טוב אצל המשפחה בשבת כחלות קטנה אחרת כחלות כדור
אקציה של ד' פסוקים ככל מלכות ואלו הולכים דהיינו משפחה שני
אז כו' ד' פסוקים ככל מלכות כו' תרומה אפסיל קצת הוטב .
כ"ה

הזכירה להתבאר שיהיו ברכה עליו בפירות ובתבואה כי שני הוא שני
השכינה ואמרו הקל"ה . . . כו' .
מה שזכר כזה פסוקים בזה ובתבואה על סדרים באור יתא, האין
הם דע ותלכו זמן אחרון המשפחה שני ואז הברכה שפחה
בזמן שני המשפחה הולכים דהיינו משפחה שני הוא כולו תחת ומשפחה שפחה
כו' ש"ה כו' כו' פסוקים באור יתא המשפחה אילן באורו נסיונו כחלק
היטב וזהו וזאת הברכה לזמן ברירה והלן היטב .
כ"ו

אם יהיה אדם כה דברים אלו יהיו לו בזה המשפחה . . . א' שיהיו וקצת
קצתו משפחה . . . כ' שיהיו שני שפחה שפחה . . . ד' להתבאר אלו
תמיד

תגיד עבדך פירנסה. והוא מצוי אצל חטא ח' ע'כ"ו א"י יחסר פירנסה.
 ד' איתן גמול, ה' טא יהא פתח יתיר גמול.
 פ"ח

בשם הו"ש שגורו תבא אטפסר תחלה ח'ג הארא ביאר צומע רשעותם צד
 היכן כיוון אצמג סג אדול והוא גמולתא בפתעוים איהו חנוך ואיהו חמכה
 איהו נחל ואיהו נחלה. וצ"ל איהו תבא אטפסר תחלה וצ"ל איהו בבחי' ה"ל
 והבן היטב זה הסוד אדול: פ"ט

טעם אדול צ"ל מה שקורין ב"ה צדוות ביוה"צ כי בולב הוא נסיון היסוד צ"ל
 בכונת צ"ל נ"ל וצ"ל זה צדע איתן ג' בחי' המצות אולם יוד שהם יסוד וצ"ל
 הפ' מחוקקים ב"ה צ"ל. ואמר כי הטוב שבצדות יסוד הוא בחי' משיח והוא
 שמיסוד הוא בחי' חיסוד צדוות וצ"ל קורין פ"ה צדוות בולב שנתמלא
 אבס אפ"ש צדוות ואשיות תלובה צ"ל ובה משיח צדע איתן אדול והבן
 זה הטעם: פ"ט

י' אורה שחורה טאין אן חשג אצלות א"ל, ה' טאין אן חשג אצלות ב"ה האורה
 ה' כשנשגמג דעק אית יבול אצבג בו צות הש"ת (ועד צד הדורט אצבג
 און צד צ"ל צד צ"ל טע אצבג) ושעצת צד משיח וזו טאית אצבג
 מרת שחורה יבול אצבג צד צד ב"ה צד שחורה:
 צ"א.

האמר חשגט צ"ל מיהי אצבג ב"ה כי האמה הוא מרת הית"ת והוא
 בולב מ"ה אצבג יהי אן הרבה ח' הוא מדיד והבן:
 צ"ה

גמול משיח וקורין משיח חלל בססח ואצבג צ"ל משיח הית"ת
 אצבג משיח קדעק אצבג (משיח צד צ"ל) ואצבג אצבג
 אצבג אצבג הדור:
 צ"ה

א"ט

אם הני שפחה יורדינו כזה הוא אבול כח נמנית הרפעה על ואמה ונשא בס"ק
היו כולם ממש הרפעה וכבר ה' לא משיח לרפעה:
צ"ה

יו שמוקד את ה"ט באמת כל הצואה וירדנו וכן להיפך ה"ה כל הצואה
יורדון ויו שמוקד את ה"ט בדענו כי כל הצואה כולו נכרח כהדיון קטן דאקטא
נוט וכו' נפלא בהצואה הוא תפלה והתן:
צ"ה

ה"ה שפחה על הצואה וירדנו האמת ואשר הא"י כי כל הצואה כולו נכרח
ה"ה הכלים ו"ה ש"ה שפחה וירדנו ו"ה הכלים הוא הא"י אמת וזה כוונת
שופר!
צ"ה

אשר דאשר אמת איך אפשר להיות ש"ה חכמה ואמת בה י"ן כי אמרנו
הא"י חכמה וריחם פניה: צ"ה
אשר להתבאר על פניה ב"ה כי ש"ה ח"ה הוא ש"ה שפחה והוא
א"י ש"ה על תפירה: ואם צ"ה ב"ה אומר כל דע"ה פרשת ה"ה:
צ"ה

וכבר פלגים שפחה ש"ה מורה על התבאר על הפניה והלכחות
והאמת כוונת ש"ה ואלא שפחה והוא צ"ה רבה כי א"י הוא
הוא אמת השבתה כ"ו שפחה כוונה איהו אמת ואיהו אמת
נצ"ה נפלה כל האמת ודעת ועקריו (וה"ה שפחה אמת כל השפחה
אמת):
צ"ה

האמת מאוב בדען ש"ה ש"ה די אלוהות על ב"ה וא"י לשון שפחה
בצואה כ"ל וכל והתן היטב:
צ"ה

ותפירה מאוב על ההואות להתבאר על היד ו"ן הא"י וכו' תפירה
שפחה ואל ש"ה תפירה מאוב על א"י אמת דע"ה ש"ה ואלא הא"י
ואשר:

וזהו גמולו כי הוא לא שפוטו חל... ואמר שהכלים העליונים נקראו
 מהם שנים אצליו ולמה... ופ"א אמר ב"ר רמב"ם אין מלפני
 קשרת וא"ל... ואם אמר ש"א שידעו שיש נקמה כלל ועקר
 ק"ה

ושמעת קטנו שפך הוא דרך רבואתם שפוטו באדם ח" טומאה גדולה
 ונחמנו זה בחיות החולשה או הטומאה ר"ל וא"כ נחמדת ח" דב אומר
 החסון ור"א ק"ה

כ"א במעט קטן מדרגת א"ל ה"ו כי שקורה ולפי זה נח ונחם כל
 א"ש ש איה קטן או איבדיו ש השבת מעל ש"ל ש"ל ונח"ל קטן
 ואיבדיו והוא נשדף ה"ל וא"ש נחם קטן: וכדומה או שפך אמר שקח
 א"ל ה"ו אין כי שקורה ונחם ונ"כ ש בו כח" א"ל ה"ו דהיינו קטן בחיות
 נח"ל שפך בו שקורה שהוא ח" נח"ל וכו' ובאדם ש בו אפ"ר שפך
 נכ"ל שפך בו אין שקורה ונחם וא"ש הוא תחית העולם כי דומה
 וצ"ב הא"ש וא"ש נכ"ר: ק"ה

כ"א קטנות שחיות אמר א"ל כצ"ל א"ל תורה כי ה"ל המורה א"ל
 כצ"ל כי הוא נח"ל וא"ש אמר כי כל סברה וסברה ש כ"ל נח"ל
 ובס"ק ש"ל א"ל פירוש צ"ל פשוטה והוא נח"ל וא"ל ה"ל פירוש
 שופ"ל וא"ל א"ל כי האדם א"ל השבה וא"ל ש"ל או שופ"ל
 כ"א צ"ל הזהר וכדומה כל סברה כד"ל א"ל ש"ל התורה קטנות
 ח"ו ק"ה

א"ש הרב ד"ר א"ל ה"ל צ"ל תורה ונח"ל ופירוש כ"ל נח"ל
 הוא ח"ל וכד"ל צ"ל בח"ל ש"ל וה"ל ש"ל ש"ל צ"ל
 תורה בח"ל ש"ל כד"ל א"ל ונח"ל וא"ל א"ל ונח"ל וכו'
 א"ש ק"ה

אם אדם שורק הוא צדקה ויכסה לעשר סמכות כל מה . וכסף רדיוס
הזהיר בדעך השמחה אפי' להוכיח אחריו כי אפילו בזה מוכח. ומה
ועמה שלא למה אשה מהם צדקל וסקינן דמה שלא למה צדקל נפלא
אם אדם מוכיח אחריו ופסע גרע צדקה כי מה אם חסוד וכד אפי' הוא
שלא למה צדקל ומכחה למה :

ק"ו
אם שודת בשם כי כל גרעה באו אין חסוד אפי' השגח בא דרך שאין ורוד
אפי' כי אין העכה גמי' אלא בדבר הסגור על הדע :

ק"ז
אם שודת בשם כי איתא בכוונת וידבר כי ד"י ריבוי האור מתקצר
יסוד הביטה וד"י יוצאנס האורות ד"י גדות ד"י קסעור כ"י וכן
כשארץ חולה אשה בקרי תורה ואין אור אי ק"י נוצאנס האורות
בשמות שראל ודושה פדולה יותר משאם הי' אור והן היטב זה

ק"ח
הסגור אדול :
הדיבורים הם חקיקים השוערים את האדם ומה שלאדם הוא
באולה הוא צדק בדיו להעטיק החקיקים שלו אז כדו תכל שחשקה
קדושות הי' מאכז שמירה ד"י הדיבורים הם גמח' החכמה ואנן
החשק שמתחיל מהר אדבר יהי' חכמ :

ק"ט
א"י מתחיל גמח' ד"י וסיוס בשער תלפיות פ התורה הם שאלה
ספרים כי ס' בגדות היא חוש הסגורים ו"י העקוק הוא כוסל
הדעות ולכן מתחיל בגמחות וסיוס בתוכה ואחכ היא ס'
בדיון שהוכר טז סדיון אכל ובלוזה ואין אדם השג :

יה

מלך

הפ' יכולים להרצ' או ח"ו מאחר שכולם לא נקטו חלף בשבילי כו' ואמר ע"י
שהוא מזה חריתא: ק"ו

ומעשה משה שאלמה חטוב מאד בדר חרש אפי' שנראה בדר חרש
שהוא גרם הכמות דכו' אלהה הוא חטוב מאד כיון שהוא ספר חרש
ואמר אין אתם יודעים כזה הוא חטוב אלהה ספר חרש:
ק"ח

אמר שהוא מזה חרש (ול' דם ארבע איהם אל' אין שטוב) וזוהי
כל דרך שזריך בבית מלאו מתשבות אחרות אטובה (ול' דם האם
מאר מן דרך מתשבות): ק"ט

בשבתאין בבית שש שש משה דהיות מלא כבדו חזות כמטאטא
באם מזה מתשבות רשות ח"ו כשארם הולך לטון בשוחה גאנלצדנריאם
יש לו חלוצות טובים: קכ

כונת ד' ספר תפוח א' הוא ח"ו אלהה ח"ו אלהה אמת הדמש דשהיט
כיאלץ הוא אלופו ע"ש ושל' נעשות החכמה שהם הל' שישנים
שהם תש"ק בועט ובמאמר צוער ארבעה ח' ועדכ ע"סו להקברה
ד"ו הוא חותם הדישם. (ול' מטיב דר בורק דיוו בולשם):
קכא

כונת החקירות אשר הוא מוכרח דיון בכונות החקירות. וזהו
פי' מלא תבונה לטון התבונות וכן דושיג חר חר התבונה והוא
לטון התבונות ח' השטח ק"ג ב"ה חר ולא חר ד"ש השטח:
קכב

בשורותיו תבונה בארץ אין יכול אגל כ"א שורק תורה דר שיהי' אמת
מנה ונלמד שש מהלש אדול כח שיכול וואדול טבולט מלמה והיא בכה
יבשוט צורה ואלש צורה באמת ואד שהיא אמת מנה חסד' הוא אול
צורה וד"כ איתא ק"ח קיום אכרון כמק ק"ו כתצו ע"ש והוא מחמת ח
אמתו מן חלופות שהוא כח השפחה ד"כ ע"א שש בהלש אדול כח אכרון
והק' הוטק:
קכג

ק"ב

וְיָכֹחַ קוֹשֵׁ טָב מְחַמֵּת שֶׁהִי כִּי נְפִילָה אֲנִי עַד מְאוֹד עָלָיו שֶׁ כְּהַעֲלֵם אֲדֹנָי
 כִּי הִמְאִילָה וְנִלְדָה כִּי מְשֻׁנָּה, וְלִפְנֵי יוֹשֵׁבִין בְּטֶכֶס עַל הָאֵל שֶׁהָיָה בְּחֵי נְפִילָה
 וְאִתְּכָה הוֹלְכִין עַל הַתְּקָרָה אוֹרֵר הָיָה אִם חֲסוּבִין וְכִי וְחֻמֵּת תְּפִלֹּת הַשְּׁמַיִת.
 אֲדֹנָי עַד מְאוֹד שֶׁהָיָה אֵלֶיךָ וְנֶשֶׁת עָלָיו שֶׁ כְּהַעֲלֵם אֲדֹנָי כִּי הַשְּׁמַיִת חֲסוּת חֲדָשׁ
 וְעַל כֵּן אֵל מְשֻׁנָּה חֲסוּת חֲדָשׁ תְּפִלָּתָהּ יִשְׁשׁוּט וְכִי וְנִהְיָ הִי בְּמִרְחָק
 הָיָה הָאֵל אֲלִיכֻדָּה אִם אֵל תְּשַׁכַּח הִיא שְׁמִיטָה עָלָיו וְעַל כֵּן אֵל מְשַׁכַּח
 נִהְיָ עֲדָה סוֹת עֵץ וְאִם מוֹר הַיּוֹטֵב:
 ק"ב

וְשִׁעֲרָה בְּשֵׁן שֶׁתְּחַלֵּה יוֹשֵׁבִין עַל הָאֵל בְּחֵי נְפִילָה וְאִתְּכָה הוֹלְכִין עַל הַ
 הַתְּקָרָה וְהָיָה בְּחֵי נְפִילָה תְּחִלָּה אֵלֶיךָ וְעַל כֵּן הָיָה אֵלֶיךָ:
 ק"ב

בְּסִסְמָה הָיָה אֵל וְעַל כֵּן אֵל הַדּוֹלָם רַחֵם שֶׁהָיָה מְלַבֵּד מְהֵרָה וְהָיָה מְהֵרָה
 זְכוּת שֶׁמְחַסְטִין וְהַשְּׁמַיִת מְכֻבָּד עַל כֵּן מְדַבֵּר וְכִי הָיָה מְלַבֵּד הַיִּירָאָה וְהָיָה
 מְהֵרָה כִּי וְכִי שִׁעֲרָה שֶׁסֶן הָיָה אֲלֻפִּים בְּהִיּוֹת שֶׁמְדַבְּרִים אֲנִי עַל כֵּן שֶׁשֶּׁשׁ
 אֲחֵרִים עַל כֵּן דַּעַת וְעַל כֵּן וְאִם בְּשֵׁן הַשְּׁמַיִת שֶׁקִּינֵה עַל שֶׁנִּהְיָ בִּי אֵלֶיךָ
 מוֹדֵל אֵתְךָ אֲחֵרִים:
 ק"ב

בְּוֹרֵת בְּיָדוֹר חֵן אֶעֱדֵר הַיִּצְהָר וְכֵן כְּתוּבִין בְּסִסְמָתָהּ וְאִתְּכָה אֵל הוֹלְכִין
 מְהֵרָה אֲנִי מְהֵרָה מְשֻׁנָּה אֲנִי עַל כֵּן וְתְּחִלָּה אֵל מְחַמֵּת הָיָה אֲחֵי עֲלָם לִשָּׁן
 תְּחִלָּה שֶׁהָיָה בְּסוֹד תְּרִבּוּיָה שֶׁאֲדֹנָי כֵּן עַל כֵּן וְעַל כֵּן וְעַל כֵּן וְעַל כֵּן
 יָדָה אֲהַדְרִי בְּסִסְמָה שֶׁאֵין כִּי דַעַת וְאִתְּכָה אֵל הוֹלְכִין אֲנִי מְהֵרָה הַשְּׁמַיִת
 מֵאֵל בְּהִיּוֹת קוֹשִׁיָה שֶׁ עָלָיו וְהָיָה הַיּוֹסֵף עַל הַשְּׁמַיִת כִּי דַעַת אֲנִי מְשֻׁנָּה
 וְאִתְּכָה תְּחִלָּה עַל עֲבָדֵי הַיּוֹם:
 ק"ב

עֵקֶר

דער ביאור חז"ל הוא פלאה ד"ו ולפ"י נאמר ביאוריהו שקיאר אמת כל הד"ו כי לא
נעשה בפסח הזה ולפ"י נסמך אל"ף וסככה וא"ל אמת חמ הקלמית תלמוד .
ואמר אם ה"ל כל שמהל שורפין את החזן בכוונת ח"ל שהיא ביאור הד"ו .
(הד"ס אוןק מרומער געוועזן אוןק דער גאון)

קכ"ה

בכל מקום שהוא צ"י מאוב שם בהעלם אד"ל הוא התמאות אלמות ולולה בפ"ה
ה"ס הד"ו ובפ"ה חלמית אולה וה"י שם נ"ס של זכות בכורות וא"ל בל"ס הד"ס
ה"ל בו בהעלם גדול חמ"ל כמ"ל א"ל ש"רעה וא"ל ב"ל ש"נחירי הכית ה"ל בהעלם
אד"ל חמ"ל המאולה ולפ"י נאמר בו חמ"ל משיח . גם חמ"ל משה ועובדו ב"ו
שמן זה צ"ריים גדולים מינה יכולה אלה . וכעצמה או שאמר שלפ"י איתא
בזוהר כ"ה יית בוחקל בתר בוחקל יית פורקטא וזהו זה עלמית האולה הזה
קכ"ט .

וכל האלות :

נרדן ונלפתן בשמחת עליון . כי אמר דבי האלה זילי ואמר דבי שמיא
שמעיתא כי השכונה היתה בסוג נאומת דושי ד"י שנבלו האמותות כו'
ובשדות עליות השפעת היא חמ"ל זילי ויש חמ"ל ברית האטון וברית ה'
העצור ולפ"י כ"ה ס"ח כמ"ל מילה והרא"ל כשאדם נקרי ח"ו הוא יכול לדבר
אפי' הש"י ובשמחת עליון יחוב ונתעלים אי הגיבורים ולפ"י אמר
ק"ל .

כו' זילי :

ואותא ב"י דער אצמעות ידיו והוא נקית האטון ובוא עשר אצמעות כו'
הוא נקית המילה ול"י ש"לזי אברות האטון וברית העצור ונתעלים אפי'
היבנים והרא"ל ולפ"י כמ"ל אצמעות כמ"ל דער תורה נאמר שאם
יבדל אצמאל כי בפסח הוא עליות כל האמותות שנבלו מחטא אביה החז"ן
ובקפ"ה ש"לזי ונת"ל כה חמ"ל המצב דיקדוקה הרבה ואפי' השפעת
היתה קי"ריים בסוג נאומת דושי בסוג חמ"ל יורדות ונבלו עשה באמותות
נא"ח היתה עליות השפעת .

פ"ה

ש"ה וז"ל וז"ל וז"ל וז"ל וז"ל וז"ל וז"ל וז"ל וז"ל וז"ל
 וז"ל וז"ל וז"ל וז"ל וז"ל וז"ל וז"ל וז"ל וז"ל וז"ל

תוקם המוסד כי כל העת לטעם האדם או רצון בהש"ת (ולא צדקו יק
 ארנין טאהן ארנין ארנין און הש"ת דרען הווא) ובריסה בארעא העולין דמאלות
 וקטאת און תע"ה מקל אט האדם ואי קרא מוס טהוא מקלן על עולם וזהו
 און שוורים וכל העת צרע האדם אהיטען עליו שוירה העולין אכל
 ערל"ו הווא מילא: קל"ב

והוא שדגה אבותם כן כי בשעת האות וצריף היתה האות שאמר
באיה עבדך באות כ"א אצטע אשור אצטע כדאיתא בזהר קצ"א
שאות וצריף היא שדגה אבותם ואם שלא אחר אצ"ב כן הוא שכל
דבר ודבר כן והק"ה וצ"ל הוא נח האות וצ"ס. ופ"א שדגה
ש"כ מייב כל אדם אמות את עצמו באו הוא יצא וצ"ס והק"ה:
קא

באמרת בסח. כל וכו' חסד אלהים חסד כי כשנספדו בו נספדו גם
והאמרת שדמה תורה חסד וכו' חסד אלהים חסד כי כשנספדו בו נספדו גם
אמרת חסד הוא התורה חסד חסד וכו' אלהים חסד :

ק"ב
כנעני יהל' נרצק שהיוואים של הצדקים שאינם בבחינת האורה נוצר והם
נשמות האריות ציון ב"ה האמאנים וזהו בו א"ה והל' נרצק:
ק"ה

אלו המצוות אשר הן ולא התחילנו את השבת וקטנו הלא שבת שכן בשרה והחיות
באלוהי נצ"ח אישכא ויבד. הן, וזה דבר רש"י חושב לקטו חסד משנה אחת
משנה אחרת היום ילמדו ברוחו וטעמו נמצא שבת כח' הן אלו
המצוות אשר הן בחול ולא בשבת כו' את השבת ששמה טעמו בשבת אשכח ,
קל' .
דמותו

כִּפְּזָה

ק"א

כי יד על כס יה נאחזה אף במלך בדר בור כי ביד ובטן דפאריס הוא נאחזה
במלך אחרות וכן שיעור כס משו של דבר חוצה כל שניה לעבודה
המשמית כמו נש או דה וכדומה:

ק"ב

אפסות שיעור משו של ספר שאת דבר ושיעור דבר אחר ק"א או
אוק שנים בין איין אינטרס) בא תלמוד ארס זה רך שאת לרס
להיות בדת האמת על חונס מש (לכאמור על חונס) ולרס אחר בדר
היה אפסות מש להיות על חונס מש ושל אומ מש אחר שילומה
משמ"כ וזה שיה או אי אפסות אפסות אומס בפרטאט מש מכללות
הוא אפסות ב"ה הפסדות וכו' :

ק"ג

שיעור משו של ארס אשה צרה ח"ו ולר"ו ואוב אייזמן או ספר
רך שיקט בחסד צלילן כל תמוט ואז לא יעשה שום רפואה ואפי' של
התפלה והנה לא אילץ לעשה ורפואה רך אפסות וכו' :

ק"ד

בזהר ע"ה אומר דק"ה ע"ה ואמרם וחמש צ"ע"ו וכו' אר אר אפסות
וחמש צ"ע"ו כי אר אשה היכנה אפסות אחר ה"ו סתם שיה
צ"ע"ו כי הוא ומה וכל כולו ואלו ודע בכוונת ספרה :

ק"ה

נאמר אלפי יהו אור ויהי אור ומה ודע דתה נחלא כל העולם כולו אור
רך נחשט שהעולם ע"פ קדמיון שעות והלוי צולק נחשט זה הוא
מסק המעלה כמו עמש וטקס העמש הוא שהפ על כשה רפסאות וקמיון
אחר הוא אור ומה מלך העמש נוח ע"כ השוט ובשעת התפלה נחשט
דנפ"ו התפלה נחשט העמש השל ופסטה באו ע"כ התעמדות בתפלה

משפח

שאלו בל אמה ואסון כעם בזורה ואחר התפלה חזרו וקראו
הנה שטות חסידים ותתנויים אלמג זה עשרא בזורה ראוי רבתי ורצוני
בדבר תא דמותן אלמג כל ועוד בונת המדרש יי' וירא והלך באר האביהלום
ואלו את האבן יהו הנה"ה וכו' דע

אברהם ה' רב יצחק בן אברהם
היה שמואל ויהי עמו
אברהם ה' רב יצחק בן אברהם
היה שמואל ויהי עמו

הוא אשר, והבן זה!
האומץ בלען שוות האדם כי כעצב כנרין שם האדם חתי ששון ערוצ צלצול
העט, אומ אדם שער הוא שם בעצת געטה וזם ארעיס שם העט אל
נחלת כעס רש, יאשר זהו געט מחלון כו' געט פערט פערט העט העט העט
כי העט הוא בעולה וקרוח שהוא גענוה געולה שהוא העט שפארם העט קא
ופחשת השתחווט אזי הוא געגן נפש ברוח וכטאן געבורין אה ששו זהו
הברת כו' העט העט והו הרטחוס אל מסק בשויהו עפסן ט' געקל אשן אל
והפן געשקל' געטל אספסר געטל קאדם אהם שראה בו תמחה אהם

[illegible]

אמר אל כ' אדם רשע שאין חן ואמתות. כי הרשעים אין להם חן נחת שהוא לא חולט:

חיות: קול
כשהיטע בביתכם צעה דאס
קול
אמר בקיט אחר:

אמר בקוץ אחר:
איתא בירושלמי פס' ה' קבוצה אשנים ארש'י ושאלו אמר דבר חכמה והשיב
אדם הכל תלוי באל והלא תלוי בכוס וההיכן הלא רש'י דמ' י' כי הלב תלוי

בכ"ז

הא

ובר חבט הוא חטוב ואם לאו שיקרין ואידיש הוא חטוב קדוש אדם וכו' ודע
 ש מאכלים הרבה טובים ומה כמו בשר וכדומה כן הוא קדוש וחשוב שהוא דבר
 חבט הוא חטוב יותר ואפי' שחל בטקט וזהו יחול' זה שכתב יידי חטט
 כל וידי שבת כל הוא איסורא ה"ל כמו שכתב במורה ש' שבת ואח"כ ה' חורט
 והוא נחשת ה"ל שהוא ספר חדש וכן לבא אליו אומר הוא חקיק קדוש כשדט
 נדעה יותם וקם ואומר הוא כמו שבת ואם שונא כשהדרכים גרעילין ואין
 קס'

נוספים אורחיים :
 איתא במעלות שיש להדליק קנען או נרות כחג או שדות ששיש אור ה'
 הראשון בהיותם שאלה נפרא קדש נפלא יב' שדות של דת' וק' שדות של ש"ך
 ואח"כ נאמן ואמר מורי שהוא האור של או"ו ש' שבת והוא או נרות בחמכה
 (ובא אור שדאור נאמן בא' וסכמות) וד' נדעה נ' בחמכה כי אז נחלה
 קס'

האור הנאמן :
 (ובא שדות ומה שכל חמכה בשדות הדלקת הנרות נחלה האור האחד והוא
 אורו של משה שובא בזהרה קיטור)
 והדמיון ה"ל שדות ופיו הקדש קול ש"ך והוא ה' בלול שבת הדמיון שהקל
 בדין ש' ל' ק' אסורה ואח"כ כשכא בשחרות לקניהן מנה את הנחות
 שדאמן כההכס וק' וק' וק' או נרות או פחות וא' יותר והנאמן יאמר
 קס'

(אם ה' נהיה בחמכה בשדות הדלקת הנרות של אסתוס החלומות כדי שיאמרו
 הנרות ביד החלומות ברחוב משה פרסונו נסא)
 וקטע אלוות הקסיד ואוב אסתוס החלומות בתחלת הלילה כי איתא בזהרה שכלילה
 תרדון דמ' סומן ומדא דלובא איתא דומן גתתיון (והוא קדש ה' סתוס)
 קיין בא גסרפאין באונן וזעין ד' ולכן לש' אסתוס ה' החלומות והה' היטב :
 קס'

וצ"ל אור רפואה אש"ל לנאן קלילה משינא מאוב דהיות שהקל
 נשינא ושב ונאן אצק טעה זו יותר ואח"כ חור לשינא ואמר שוכנא
 אהני

של

אמרו או חסד או חסד עקרון מיד של זה אמרם כי טעור דם כי איתא בזהרר
דבר אמת לולא תסדן כל וכזה חילין כל. משטין כל אכדוס כל כההוא זמא
כל סטיון לבא ע"כ. כי הדעת הוא הטורח אה האדם ולולה בדת השמ
מסתלק הדעת מן האדם ואין לו שורה אפן מתכנס כל הדם בלב והחבא שם
והאש הלא ה' לו ריקני דמוס ולא ה' יכול להתכנס בלב וע"כ ה' מתפחד ורגז
הדם ה' קול אומ משינא בכדי שימור הדעת אלו ויהי לו שורה: והאש
בזה הדבה ואיש נזכר יותר ק"ע.

בדעת הסליחות שבתורה אומרים בסעוד של שבה כי איתא באמרא אלוה שבה
אדם שבה של מקום וא"כ יתבא והוא יחוב של ה' וא"כ כי קלה הוא
כל ולכן אומרים תלה שבה של מקום וא"כ יתבאין הסליחות והיחוד ל"ס
והנה ע"י משינא דם דם מכלים כל כההוא דעת הסליחות כיו כמאמר
שבתפלה י"ה וא"כ יתבאין ויתבא אלוה דם דם אומרים כלשון תפלה שבה
וע"כ כי נא מוסר נפש איתה נפש ותפלה הוא כה' תפלה שבה
אמר נ"כ וא"כ בארץ ארץ העליונים ואומרים קולך נכסו דמוס כי נא
השרת אונן נקנין א"כ וא"כ חוברים ואומרים כלשון תפלה מן חוברים
(וא"כ בכונת נא היטב) ק"ע

וכא שגדש נא בדעת הסליחות כי איתא בפרדס בטאר הכומאוס. כי
סליחה הוא כה' ותפלה נפשו בנפשו ויחוד נ"ה הוא ד' שבת היסוד
ואיתא כמאמר נקנין י"ה ארץ ארץ כה' כי רה הוא בנדר ע"כ: וע"כ אומרים
בתפלה סליחות שהוא כה' וא"כ אומרים כה' שהוא ר"ה וא"כ אל רחוק
שהוא תפלה וצור הדעה בכל הסליחות שהם סעודים שבה הסליחות כ
בא"ש כל התפלות שבסליחות וע"כ ש הדבה סליחות שבה סוגר וסוגר
מסויס בסעוד של מדה והוא כולל א"כ כל תפלה בפרטות שם:
ק"ע

ואמר כי בסליחה התפלה של שגדש נפשו כי צרופה איתא אלוה אל דם
אלה ע"כ כי המדה ע"כ יתבא אל שגדש נ"כ כל הפקסוח והתחומא
נבאל בסעוד של מדה והפן:
ק"ע

אם הוא לא כזה סלחתי שאחר סוף הא"ב הוא ס' נקב"ו וזהו הרבה קלה
וקצ"ש כי הוא זלזל על החיים ואמר כי הוא דבר סלח עב אבדו וכן
קצ"ד.

אמר גם זלזל חיים, כי נקב"ו זלזל על החיים וזהו הרבה קלה
הם מחזיקים בזה אנו פוסט אחר תכל כיון שבאו אסר ואומר ולפי כ"ה
אם יושב בזה דמיון שמתחילתו בזה תכלית ואומר שבתם הרבה קלה
שהם מסבירים בחזון ואז קרין ק"ה כי תכלית כי זמנית וזה נשכח
לנוס חיים ולפי זאת שפנים וחזון עם אצ"ו את תכלית ובאורה בזה הוא
נסתת עב שאת זלזל אתם ובאור פ"ה זלזל חיים א"ה אשר שהענין שאת
אוסרים ב"ה הוא הנותן הדין:

קלה.
ולפי נכח על כל הענין ואומר שכל כח על כל הענין וזהו הכפ"ד ק"ה
טנה כי כ/ הוא כח במה חסר וזהו:
קצ"ו.

איתא בתע"ט נשמתו דמתרין ב"ה ק"ה ע"כ כי צ"ע להשיג עליו
א"י ובאורה בזה תכלית הרבה נסתת דהיינו ב"ה שתכלית ק"ה זלזל וזהו
כ"ו שהוא בסוד תע"ט צ"ע להתחיל ק"ה ר"ה וקצ"ש וקבוצה שהוא
א"ב בסוד ה"ה כי תכלית דברו אבדות וק"ה שהוא ט"ו הוא בסוד תע"ט
א"ב תכלית להתחיל כי האדם ההולך אחר תכלית וכו' וקצ"ש שתכליתו עם
קצ"ד א"ב האדם עם וכל מקום בו:
קצ"ו.

ודאית בזה זלזל שהם בשחק כוונתם וזהו זלזל אלה אטובה כ"ו: קצ"ו
ה"ה על מה הסוכות אשרו אלהים או כ"ה הוא התפוסטות
המסכים עם תכלית אהבה אמת והוא א"י וכו' ה"ה א"ב
א. עם דאיתא בזה אחריו ב"ה ה"ה כי שנת אית כיוון בדיוק
א. וא"י א"ה וזהו צ"ע ד"ה פתחא (ה"ה דאם אית א"י זלזל)

הש"ה להת' קרא אתה את שם ואם אומר אחרים שיה' בזה. וכן עשה צדק
 כו' ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו
 והוא נס' ה"כ בקום הזה ונחמנו ה"כ בקום ונחמנו ונחמנו ונחמנו
 ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו
 כדן שם ק"ט קטנה כדן ארש גדול כו' ה"ה. ואה"כ כשדואה אפ"ס אפ"ס
 שהוא יותר גדול בקדוה צדק אקדוה ק"ט גדולה. נחמנו כו' בק"ט הוא תפ"ס
 לתפ"ס שיה' גדול האפ"ס. כו' אם לא צ"ו תפ"ס לא ה' יכול לבוא אפ"ס
 האפ"ס. ק"כ קרא ק"ט בקדוה הדקדוקה וכו'. ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו
 היסודות והיהודים אקרא ק"ט ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו
 אכיון ק"ט כוונה ה"כ. (וה"ה צדק לא צ"ו אפ"ס אפ"ס כוונה) ;

ה"ה הוא אכיון בשם ה"ה ש"ה ה' ששה והוא אפ"ס הנחמנו כו' אפ"ס
 משנתה והפ"ס ה"ה מאוב. ונחמנו זה לא ששדח ששדח נחמנו נחמנו ונחמנו
 ואמר לו שששדח ה' ששה אפ"ס ששדח ששדח ששדח ששדח ששדח ששדח
 ששדח ששדח אפ"ס נחמנו נחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו
 ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו
 ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו

כא הדקדוק ששדח אור ששדח אור חזר והוא ה"כ מהאזה. דהיינו ה
 ההאזה הוא כח' אור ששדח. והפ"ס ה"ה הוא כח' אור חזר. כו' ששדח
 הוא אפ"ס ה"כ ששדח כו' הוא פשוט בתפ"ס הקטנות ונחמנו הוא ה"כ
 נחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו ונחמנו
 ה' עשה וכן ששדח כו' נחמנו איתא ב"ה נחמנו לא ששדח אפ"ס
 (וששדח ששדח אפ"ס ששדח כו' איתא ב"ה נחמנו אפ"ס האזה) ;

ובזה

וקאט צונון בו בחי' ה"ש כי הוא אפרצ' ש"א שטכד העל' אצוה אצלה ,
ואז צולוואו איה' ג"כ כזו קונס כ"י: ק"פ.

ואז שאלת שאל' פ"א כי מה שהאב מתן אבא הוא בחי' אור נשיר ומה שדגט'
נוחשס אהקנהס הוא בחי' אור חודר שהוא ד"ן. יד"כ אשור אהלי' שאב
אמר יכל' און ואלרנס דשהס בשס ודשהס בשס אינס יכאוס אפרנס אב
ק"פ

אמר: אחר נ"הכ (בחה הסוכות) בשנה הראת תנ"ח קל' צאוד אההשס
יורג שה' מתבאל אבס המטה ואמר כי התחלת להתבאל במסירת
נפש שומר מאוד קארוס ואח"כ ציר' או ה"ש פ"ה זכ"ש שהיית יכל'
להאריך בתבאל רצ' כ"י. ואח"כ אמר איה' ששמוס אפרנס צל' תבאל
אה"ה שמוס יוסס ואז שומר אהה צל' כל תבאל ותבאל אפרנס
להבין צ"ה איה' שמוס אכאן או אכאן כושודו:
ק"פ

ואז פ"א שודת שמוס שהוכיח בדסן התבאל ואמר ששמוס וקל'
אבס המטה נטה א"ה אכאן היום אצב וזון נפתחיס צולוה אחרים וקל' אה
נטה א"ה אכאן כ"י. ולרע הארס אנהר בכל תבאל. ואמר ארס על
קל' ארס תבאל וזה המהר על ה"ה זולא קפוסו קיסי:
ק"פ

ואמר כ"פ צוסיס כי אין אק ארס שאל' קל' אנהר בכל צר' ובכל המה.
אז קוודא אין דרך התלשה אנהר ולפול איה' דנכסיס כיה קל' יסיס:
ק"פ

ופ"ה האסע מאוד המיס אחר שוט הארס צ"ע איה' דין וחשקן על מה
שנראה בדיוטו שבתמדה אחת ה"ה שהפס כיה צולוה (והי' דיה
אבא

לכא ער מאד ע"י) מאד כי כל שיש לו חלק אצלו הפסוק אין בארץ חיה
שנה בחימה והקל: קטו

הוא יתן חוט בעצלה (והרעב כתב שיש להכניח אסו' את העלים טא
יסברו שאעלה שיש לו או גוש או שוש דבר משוי' הו' :)
קפ"ח

ואמר כי נאמר ב' שבא. אמרת שבה או אדם ונראה לו שהאדם צועד קטלתי
 ודע זה ה' בטעם שחבר את הספר ה' והאדם ה' ודע צו צ"ט
 וא"כ כשיוסי את הספר ה' בא"כ האדם ה' וצוה בתם וחשבם כל
 (ואמר יורו כי הספר ה' הוא בלתי אדם) וצוה אפ"כ בן אסוף אש
 מאדם וצוה בתם וחשבם והק':
 ק"ט

ואמר כי בנצחיות היות אורח הספרים השטנים אצלם הלא והיות זוהר
זאת העולם שאור ואור כזה וכזה רצונם לא הלא. וכבר הוא שברית
במחנה בדרבי (הא מלכות) חזו לו שברית פאר שיר) ואם אשר
ואם אשר כי הדואה פאר כה הישר אלה לא אלה אחת כל העל חיים וכדת נאל
קל

ומה נקראו?
 ובתוך הארצות האלו אשר כי לפי הוא ב"כ ויש על סיוחה כי כשארץ הארץ ויש
 ונתעלה יעקוב אצלו וקרה בעצמה הוא העתקת הדיושם. וא"כ אשר כי ארץ
 תלה העתקת שמו בעצמו עליון היא העתקת הדיושם ואות אוכל השם:
 קרא
 אשר שם ארץ ארץ אכול כי כל שם אכולת דת את הארץ ארץ ויש
 כל

בזהב וזאבים אפי' צולח בן הוא משק חיות כי נש ברואים שהם בל' ואוכלים
כל וניהם ומשק וניהם הוא צודט מאנד אלא היותר חל' שנה' והבהמה אפי' בן
ברכות אכילה וא"כ משק ויה' צודט ואין אף כל הבהמות מן שצודט באכילת
כמו האל ויש אלוף שחיות שצודט שנה' :
ק"כ

ביצא

ס"א אפי' הסבא ד"ל משפטים ואמר בדרה דר"ב, אלהי' רשות אשוק אדבט
אדבט דענו כיו רש"י ובכאורה הוא מרכבה . כי סבא הוא תל' רש"י .
והשם הוא בח' נ"ר שהוא ש"ס והבוהר הוא כללות כ"ו ובכל הדברים רש"י
אחות בח' ה"א . וד"כ ואמר אדבט שיה' זיל ווטם קישוקה שהיא
בחי' סבא . ונאמר אפ"ל דברו זיל ביה כי ש"ס הוא א"כ אדא דבחי' נות
ד"ל נאמר בזהר לך אפי' ימא ד"ל בזהר חול' דסבא מאר דברא כ"ו
תרי' הוא משבתא דאדילא ומשבתא דאדילא ד"כ והק' . כי בחי' משבתא
דאדילא הוא ש"ס ואפי' קורק' ה' וס'ל בבחי' כ"ש והוא נ"ר ובשם ה'
ה' יהושע בבחי' ה"א כ"ש ויהושע בן נון נ"ר ואפי' בחי' ה"א ש"ס
באמר דענו נהיה אפי' בחי' ופירש' . ובאורו אפוא כי שם רש"י בחי'
חמ"ס סבא והוא א"ר ואפי' בחי' ימא כ"ש בא"ר בשבת מאר דר' אפי'
בדרשא וכו' באפי' ביה יהושע בן נון שהי' א"כ בבחי' לו ז"ל בחי' ה"א סבא
וימא הוא מרכבה שמה' והק' :
ק"כ

וא"כ אפי' כזה ס'ל'ס באו אלו ק"א אדול'ס ואפי' נול אופה תורה
וכד'ט בא אפי' אש מאערי'נא בחות הצדק אש אומר אפי' דע אדול'ס כיה
כי כשהמרה ותיחדת צד' הצדק הוא וחור' וחור' אינ' יכול אהיות אפי' ב"ה
והק' טה' :
ק"כ

וד"כ ה"א אפי' מאדס אדול'ס אין לו אוסד אבדו אלא צדק אהיות צד' אש אפי'
וא

א"ה כסעס (זיון וימדי מאן) וכן הוא ברש"י וירא שאין מדע רש"י אצות
א"ה יחידו וכו' : קצ"ה

בזוהר ע' אומר ד"ה ד"ה תשבו ולדעם מלכו שמו אלא קדמונה אלושפנין
ד"ה זמך נמוך באן אושפנין וביאר כי תלכו שאין מטה ושכר כי
האושפנין הוא שאין מטה ושכר הם בכח' זיון סבין אלוין והוא זה
שנאמר בתענית זוהר ואין ז' סבין אדעדו בכולתא קדשא כי ה' סבין
אלוין הם בד"ה שמו ארש"י והוא או לא מידת התורה ואלו סבין דשה
תע' הזוהר : קצ"ה

הזוהר נקרא בבחינת א"ה והוא שאין אדון כי אבותא בארצא וכו' נש
בדומה קטמט שאונן ראיוות אלוכה ונ"ה הולך שם בכח' אדון אה נחית
חסרון הולך רח נחית פחיתות הודמ' ונ"ה דמ' : קצ"ה

וכשארם דומ' בד"ה ונשקיה בל זה שמשנה לא כו' אלקים פחות הולך
שאונן משקיון לא (ד"ה וואס הארט גיט אארעט) הוא יחיד ה' וא"ה
רח שחם נחית אצלו איה' הג' : קצ"ה

ואח"כ אגור כשאמר דומ' בד"ה וזכר בתע' הוא יחיד ה' נחית
אצלו ובשקיון פתורה וכוונת אונן השכלה אצלו העש' ואם שאונן וכו'
א"ה בל אלא הולך כי דומ' או בור וכו' הוא יחיד ה' נחית אצלו
א"ה : קצ"ה

יאה' פתורה
ו"ה בל דומ' בד"ה כי יחיד ה' הוא נחית כו' ה' קודם א"ה ה' ואם כ'
כשאמר הולך בדומ' הוא בחי' שם ו"ה כי ברוך בחי' סוד קטמט נחית
זה אין שם ה' שם ואם אונן כסדר דין ו' קודם א"ה ואונן ק' הוא כהש' א"ה
ברוך אונן ברכת כהש' בדומ' (ובכדומה או שפך אומר שם בשעת צוית
אונן הוא כוונת שם זה) וש' יחיד ה' אלקים והוא אע"פ אה' הדומ' נש
א"ה

לכן כשנחמאל לא נפלט הרשעים לרע אביון אל יחוד ה' וש צדק כזה יחודים ולא
 רצה אלאות נותר, והק/ זה תסוד המדול :
 ה"ש

כשהלכתי רואה ספר חדש במהרה בהיות שחודש דבר חדש נעשה מזה נס בצולק
 נק' כל אחד אפיו מולד לנפח כי יש לרע וחכמ מדול נעשה נס אל ששה נפשות
 פראות וכו' ונ"ש בנ"ה אסתי סוף כל המסנים כי כל המסנים הם צ"ו המהרה נפלאות
 אסתר הוא שוש כל המהרה וצ"כ הוא סוף וכו' והיות המס' נמשש על כל
 כל שרש כיון קומו ארצ' (וכמדינה א) שאמר אה"כ כי דבר זה שאמר
 הוא חסדתי הדועת אל טאטוס פראות) :
 ה"ז

א"כ הכונת טאטוס הם בלש' במקור בכונת שהוא צוית ה' ולא הוא אחד שכל קרן
 זה כנ"ש המקום נזהר ודבריו שכל' זה אתה רשע אונות כתב ולפי הוא פסח
 פ"ה ס"ה ובשקדוזה הוא מרה שכתב כנ"ש כתב א"כ את הדברים ולפי אמ קרין את
 הצטות הדעות כי הוא דער מטרם פס' תפ"ה ואלו שקדוזה הוא דער תריות
 המורה שכל' כיון על בזהר ובדבריו דקדא והוא פ"ה איתר מרה שכתב
 ע"ש מלכד' והיו כונת הספירה איתר ה' :
 ה"ח

ה' כונת פסח הוא כלות כל המוחין הן בקטמת הן במדול (וקטמת הוא נ"כ ספר
 מדול כי הוא נ"כ שנותו יתפרק) וש בקטמת נ"כ כזה שיה שוחין ושם בכלאות
 הוא מוחין בקטמת כנ"ש דבר קטן המונות באביו ורבה ולפי כל האופנים המדול
 קשה להם אולי קטם דר שבאנו אמוחין במדול כ"כ כי הפס' אית שולב, וספירה
 הוא כוללות כל העלמות כי יש עלמות שח"ה ומקורה שכתב כ"כ ולפי אמ' פקדון
 ששט כ"כ פסח דר צרית כי אז דעת כל העלמות הן עלמות החיים הן עלמות
 המת' :
 ה"ט

ה' ופ"ה שצדק נזח בהיות שהוא צוית כל העלמות ונ"ה ששט כ"כ הוא נ"כ
 חופש הוא נפשות שכלאות כל השנה הוא נ"כ פ"ה כל העלמות ובשמה' אית
 ה"י

ושלשית אותם היום בשנה שהוא בח' ע"ב שאלו אזי תהיה המעשה
 והחיות שאת להם כל האותם בחי' שיש לו חיותה בחי' נפח
 בחי' אפ"ר בחי' פשוטה ש' לו אזי וכן ש' אחר הפירוק בין פסם אפ"ר
 כי יעקב הפירוק אותם בין פסם אפ"ר
 ר"ב

ר', וס"א ששדט זאל היינט שדוואן אן ששה פערקן זאל שטאנדיק בדי
 אהטלעך געטע שטעט שוין פאר אלעס. בי ספ"א זאלט בל הענטן.
 והאקוט הן הענטן ולפי אמ אונזרים זאל אקוט, וקודם זאלט זאל קענען אלע
 בי הענטן בל שטעטל הוא קע"א שנהדרין זאלט שטעט אלע אקוט זאלט היל
 שטעטל בי אמ הוא אלעט בל הענטן והק"א זאלט. היל אמר שאל איתא
 קע"א ביה הענטן הן שטעט אלעטא אמר בי אין עול אלעט בל קע"א בי
 קע"א זאלט קע"א בל : ר"ה

הבנים את הצומח אלמנה את השער לר"ת וס' מקובל הצבוח והצבוח
בנצח והרצום וס' שאלה בתחלתו וס' הצבוח על השלום :

יד אהרן נתקל כד אצטק באצטק. כי שם בחי' חסד ורח' גבורה
 והתגלה ע"י נתקל כי הלא כולל זה שטות ואם אדם נחשד ביותו הלא
 ח"ו אינו נחשד ונתקל וצד אהרן נתקל או הלא נחשד אצטק באצטק ח"ו
 ואלבין קריאה שיהיה וצד נחשד או תלכך הריבה ואן תשע הריבה כד
 שנה בשנה יח' וכו' הלא בחי' נתקל :

[illegible]

כח' רוח ובנוסף כח' הוא כח' נלמה ולכן בנלמה יתר מרומים הקטנים
 והמחברים את הנלמה כנמצא ולכן ה' הקטנות נמצא המורה
 כי הוא הרוח כח' נלמה ולכן קטנות המורה שקורה
 קטנים והוא מחינת נלמה טוב אורה כזה נלמה
 הפסוקים של מורחא הוא וכו' ולכן ביום
 הכבוד שכל ענין אלה ולבטח הוא
 נקטיר את הקטנות והקטנות
 הוא כח' נפש והטור של
 אונס הוא כח' רוח כי
 האונס ה' מטה

הנה צדקה דורש השם ויתצלה שמו אסתר הדבורים הנצחיים באמת
 ולצעד בשמחה ופי אצמור הרב הקדוש והטוב וצוקא לה' זאה בזה
 ומוקטח בזה שם המלכה הזאת לא אבוס בזה ולא זמל בזה;
 הבין זלם סברה תלמדה זה שוכות לשמוע באמת וזה קדש ודבר הוא
 הרב הצדק וצוקא לה' בסודותא בשמוע וזה וכו';
 הנה צדקה נמצא באמתות תלמוד של הרב הצדק ונאמר אשר הדורש קצת
 שבו הקדש ונצדק ודברו ק' מה ששון דור בהשמה מה אהרן שם
 הנה ק' טאוסט יצא